

Libris.RO

Respect pentru oamenii și cărți
Editor: Călin Vlasic
Corectură: Mihók Tamás
Tehnoredactare: Stelian Bigan
Design copertă: Ionuț Broșțianu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POPESCU, ADRIAN

Corso / Adrian Popescu. - București :

Cartea Românească, 2018

ISBN 978-973-23-3229-0

821.135.1

Grupul Editorial Cartea Românească

Copyright © Editura Cartea Românească Educațional, 2018

Editura Cartea Românească este un imprint

al Editurii Cartea Românească Educațional

www.cartearomaneasca.ro

Adrian Popescu

Corso

Cuprins

Dator mereu / 5

Regresie la ostia antică / 6

Pe Cardo Massimo / 7

Pescăruși urbani / 8

Ultimul beatnik la Roma / 12

Terține umbre / 22

Balada pentru Bloody Mary / 23

Cărțile... / 25

În orice oraș / 27

Hadrianus / 28

Grădina Liviei / 32

Au fost atâtea daruri / 35

Umbrele tinereții / 36

Faustina / 37

Luminoasele porți / 38

Lumina de dincolo / 39

Lumina iernii / 40

Francisc al înaripaților / 41

Cenaclul lui Octavian Augustus / 42

Dreptele negre / 46

Tabga / 48

Poeții viitorului / 49

Destrămare / 50

Regresie la ostia antică

Acum, aici, marea nu se mai aude.
Intru în pielea unui elev de *scuola media*,
dar fără tabletă sau smartphone.
și-mi urmez profesoara pe lucioasele
pietre, carapace de țestoase,
spre Porta Marina.

Îmi fac, uite, curaj și-o întreb, când ajungem
nu departe de teatrul înșorit,
pe treptele căruia tinerii stau tolăniți ca pisicile:
„Casa mamei Sf.-lui Augustin, răbdătoarea Monica,
pe unde poate fi?”, „Grădina de dedesubt,
fereastra de unde priveau infinitul stelar?”

„Locul unde a debarcat Eneas
cu ai lui, lăsând în urmă Troia arsă,
e chiar terasa restaurantului unde am băut
prima gură de Illy din ziua asta?”
„Dar copacul acela cu flori violete, timpuriu,
În stânga Capitoliului, cum se numește?”
„E *arborele Iudeii*, cum de nu știi, de unde vii?”
„Din Dacia. La noi mălinul roșu-i seamănă.”

Pe Cardo Massimo

Mergem pe Cardo Massimo, artera cea mai groasă,
dăm de Terme, de mozaicuri, de locuințe,
de cârciumi, sau depozite imense,
de un braț al Tibrului cu bărci colorate.
Portul lui Traian e pustiu...

Văd semnul Peștelui pe o coloană.
„Ite”, aud din spatele meu și mă grăbesc.
La casele de pe Via Vigililor,
la firida de la Lararium,
clar, „Laudetur Jesus Christus!”
„Semper!” Intru pe sub porticul de cărămizi.
Opus latericium. Sunt acasă.
Deși nu sunt acasă.

Pescăruși urbani

Roma și-a trimis mesagerii
în capitala Transilvaniei:
câteva perechi de pescăruși.
Țipetele lor ascuțite
între scâncet și hohot
sarcastic de râs răgușit
mă năucesc, amestec anii,
mă cred iar în zori,
în patul meu studentesc,
de bursier târziu
la Accademia di Romania,
iar ei printre crengile
de la Villa Borghese.

Se rotesc deasupra urbei,
dominând-o din cer,
caută clădiri înalte, nu copacii;
desfăcându-și aripile, vezi triumfala
cohortă cu vulturii și veteranii
sosiți să-și măsoare moșia
după războaiele cu dacii.

Pescărușii romani se așază
maiestuoși pe turla bisericii
nu suportă zborurile joase,
pot străbate întinsul Americii,

când apar ei nu mai cutează
nimeni să bată din aripi sfioase.

Au ceva arhaic în fibra lor,
pe care vremea nu a stricat-o,
ceva din timpul severului Cato,
când toți aveau încredere-n vis,
și poporul și împăratul citindu-și
viitorul din zborul înaripatelor
sau din măruntaiele lor.

Au în fuselaj un nobil elan,
și-n carena lor, sânge imperial,
ceva din pacea augustană
a bucuriei anilor fără temere,
a zilelor senine și faste,
din vremea lui Cezar Octavian.

De unde vin, din locurile unde
se striga prin cartierul Trastevere,
cu secole-n urmă, de libertți și sclavi:
„Un singur Zeu, nu o mie de zei?!“
Sau poate de pe Colina Gianicolo,
unde printre pini le plăcea s-adaste,
ori din apropierea albei Ara Pacis,
la doi pași de fluviul Tevere?

Acești soli pot sosi și din partea
dreaptă a Tridentului roman,
din portul vechi de pe Via Ripetta,
unde Caravaggio-și pândea efebii
să-i deseneze în chip de Bacchus.

Brutale, ciocurile lor despică
viscerele puiului de delfin mort,
argintat ca ei, legănat de mare,

aruncat pe stâncile de la noi,
chiar lângă terasa Egreta.

Mai vezi un biet muritor obez,
care intră mândru cu mașina
pe plajă, crezându-se zeu,
în vreme ce moirele au decis:
la noapte-și va bea ultima
șampanie. Apoi îi taie firul.
Știi că nu li-i ușor, aici,
nu-i totuna să atingi razant
apele Tibrului, sau Tireniana,
sau apele sărace în pești
ale Samusului nostru dacic.

Oare ce amintiri beau ei
din oglinda barocă, fluidă,
a Fântânii celor Patru Fluvii,
din apa Gangelui roșu,
sau a Dunării albastre,
ori a Eufratului verde,
sau a creolului Rio de la Plata?

Nu-i totuna să te odihnești pe umerii
de marmură ai apostolilor
de deasupra colonadelor lui Bernini,
sau pe acoperișurile Halei noastre
agroalimentare,
așteptând refracția luminii.

Nu l-au citit nici pe Baudelaire,
nici pe Cehov,
nu se prea omoară ei cu cititul,
așa că nu vor ști niciodată
cât le datorez când se rotesc
deasupra casei mele.

Cei din specia *Larus argentatus*,
ca oaspeții mei de pe acoperișuri,
jubilează, se spune,
la apariția asprului Maestrale
provensalul Mistral,
ce bate dinspre Valea Ronului
spre Mediterana, vârtej albastru,
vânt de nord-vest, furios și nemilos,
ca soldații romani atacați în castru.
Nu cred că acești corbi de mare,
sau porumbei de mare,
apostrofându-ne cu glasuri răgușite,
ne pot aduce necazuri,
numai femeile din Sardinia o cred:
*„Daghi cantat corvu marinu
Est morte segura...”*

Mie îmi vestesc pământul dintre ape.

Ultimul beatnik la Roma

1.

Ne-am dus să-i vedem mormântul
însoțiți de prietenii noștri romani,
Michele & Carmen.

L-am găsit destul de greu,
era spre zidul nordic,
„vicino con Shelley”
cel înecat în Marea Tireniană,
maestrul lui iubit. „Sorry!”
„Spirit is Life” începea poemul
de pe piatra tombală
a lui Gregory.

Chica sa de adolescent rebel
și-a păstrat-o toată viața,
abia când era foarte bătrân
o avea desfrunzită de vântul iernii,
venind dinspre mare,
pe Via Ostiense.

Scrisese deja *Bomb* și *Marriage*
când apăru primul număr din *Echinox*.
Gregory Nunzio Corso,
prieten la cataramă cu Ginsberg,
fața de copil sau de paj,
nelipsit din barul deocheat

din zona Greenwich Village,
ca noi, cei din cafeneaua
Arizona de-aici.